

[Johan Nielsen.]

sparket ud og sat på gaden. Men som sagt, jeg håber, at rigsmyndighederne vil tage sig af det problem.

For øvrigt er jeg nødt til at dryppe en lille smule malurt i bøgeret. Jeg er ked af at gøre det, for af naturen er jeg, som Jeppe på Bjerget sagde om sig selv, et ejegodt gemyt, og jeg kan ikke lide at sige noget, som kan gøre nogen ked af det. Jeg har på Færøerne mødt nogen skuffelse over, at man fra rigsmyndighedernes side ikke i samme grad har kunnet løse problemerne med hensyn til udbygning af veje, tunneler og havne, som man har gjort hidtil. Nu har jeg prøvet at forklare dem, at det ikke er god vilje, der mangler. Det er, fordi riget fattes penge, og hvor intet er, dér har kejseren som bekendt mistet sin ret. Der er nogle, der forstår det. Der er andre, som ikke vil forstå det. Og så er der igen andre, som slet ikke har forudsætninger for at forstå det.

Jeg skal nu alligevel ikke slutte med at jamre. Jeg vil næsten tro, at til trods for det underskud, vi har haft på betalingsbalancen i 1975 — og det er ikke noget, vi er vant til, vi har i mange år haft overskud, og jeg prøver at forklare det med de mange nye skibe — så har vi ikke haft nogen arbejdsløshed. I øjeblikket ser det ud til, at det er ved at gå bedre. Det ser ud til, at vi går bedre tider i møde. Hvis vi blot kunne få lov at fiske, hvor vi ville, så ville Færøerne være et eldorado.

Og så har jeg et lille hjertesuk. Nu er Grønlandsministeren ikke her, men jeg ved, at i Grønland er man ked af, at så mange fremmede fiskere ligger deroppe og sluser deres fisk ind, særlig hvad angår rejerne. Man er med god grund bange for, at det kommer til at gå ud over det grønlandske fiskeri, og da Grønland og Færøerne er så tæt knyttet til hinanden på de områder, så er det jo også noget af et problem for os.

Og så er der ét problem til, som jeg har nævnt engang før. Nu skal man ikke citere sig selv, men lad mig så atter citere Cato, der sagde: Prætereæ censeo Carthaginem esse delendam. Hver gang han talte, ligegyldigt hvad han talte om, så sagde han: i øvrigt mener jeg, at Carthago bør ødelægges. Så slutter jeg, som jeg plejer: i øvrigt mener jeg, at det er en skamplet på det danske

folketing, at Grønland er ved at gå til grunde i veneriske sygdomme.

Bay (FP):

Jeg har taget ordet, fordi jeg lyttede til hr. Erling Olsens hjertesuk over, at man i et par dage skulle bestille en hel masse. Jeg kom til at tænke på, at det måske skyldes, at det netop er hr. Erling Olsens type, der har besat flertallet af posterne hos socialdemokratiet, både i dette ting og uden for. Det er nemlig et flertal, der for længst har glemt, at fordi socialdemokratiet stadig har hævet de offentlige udgifter uden tanke på, hvem der skulle betale dem, så har socialdemokratiet glemt, at netop fordi man nægter dette, netop fordi man ikke på nulpunktet vil imødekomme de 200.000 arbejderes krav om lettelse, de 200.000, der har forladt socialdemokratiet og er gået over til os, derfor skal der skrives bøger, derfor skal der skrives falske pjecer, derfor skal der lyde hjertesuk, fordi man en dag skal bestille en lille smule herinde.

Det var bedre, at hr. Erling Olsen tænkte på, hvor pengene, de penge, som hr. Erling Olsen ikke vil være med til at spare, kommer fra. De kommer netop fra hundred- og atter hundredtusinder af lange og træse arbejdsdage på cementgulvet, ved rullebordene, ved samlebåndene, men det glemmer hr. Erling Olsen af den simple grund, at han aldrig nogen sinde har prøvet at lægge ryg til.

De mange spareforslag, som fremskridtspartiet har stillet, ville nok af og til, hvis de blev gennemført, gøre ondt på enkelte. Men det ville ikke på noget tidspunkt gøre ondt på alle dem, der savner, tværtimod, for hvis disse forslag blev gennemført, da ville vi få en skattelettelse, der straks ville betyde, at arbejderne fik nogle flere af deres surt indtjente penge med sig hjem, og så ville de ikke mærke, at de hist og her skulle betale noget selv.

Jeg kommer i den forbindelse til at tænke på hr. Kaj Hansen fra det kommunistiske parti, der stod her og stillede krav til statskassen om støtte. Hvad var det så for en støtte, hr. Kaj Hansen forlangte? Jo, det var en støtte, der ganske roligt kan karakteriseres som krisehjælp til lånekapitalen, og det er i grunden interessant, at det er et kom-